

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 2: Το ζήτημα της θρησκείας στη σύγχρονη Ευρώπη

II. Η Ευρώπη σήμερα: Τάσεις και στάσεις απέναντι στη θρησκεία

i. Η θρησκευτική πίστη ως ιδιωτική υπόθεση («Ο καθένας μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει»)

ii. Αθεϊσμός και αντιχριστιανισμός

iii. Σχετικοποίηση, εσωτερισμός, φαινόμενα αρχαιολατρίας

iv. Αντισημιτισμός και ισλαμοφοβία

v. Θρησκευτικός φονταμενταλισμός

i. Η θρησκευτική πίστη ως ιδιωτική υπόθεση («Ο καθένας μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει»)

Πρώτο, το κράτος δεν έχει επίσημη θρησκεία, πρέπει να αντιμετωπίζει όλες τις θρησκείες και τις θρησκευτικές κοινότητες, μεγάλες ή μικρές, πλειοψηφικές ή μειοψηφικές, ισότιμα και να διασφαλίζει την απόλαυση των ατομικών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των πολιτών ανεξάρτητα από το θρησκευτικό τους πιστεύω. Δεύτερο, κάθε θρησκευτική κοινότητα είναι υποχρεωμένη να αναγνωρίζει και να σέβεται την ύπαρξη των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων. Επίσης, όλες οι θρησκευτικές κοινότητες μπορούν ελεύθερα να εκφράζουν και διαδίδουν τις θρησκευτικές αντιλήψεις τους... Τρίτο, η θρησκεία είναι «ιδιωτική» ή προσωπική υπόθεση με την έννοια ότι δεν μπορεί να επιβάλλεται από το κράτος. Έτσι, ο πολίτης είναι ελεύθερος να προσδιορίσει τη θρησκευτική του ταυτότητα και να την αλλάξει κατά βούληση ή και να μην έχει θρησκευτική ταυτότητα.

Θρησκεία, επικοινωνία και δημόσιος χώρος

Ιωάννης Σ. Πέτρου, Καθηγητής Α.Π.Θ. Από την Εισήγηση στο Διεθνές Συνέδριο με θέμα «Χριστιανισμός - Ορθοδοξία και μέσα ενημέρωσης στον σύγχρονο κόσμο», που διοργανώνει η Διακοινοβουλευτική Συνέλευση Ορθοδοξίας (Δ.Σ.Ο.) στη Θεσσαλονίκη (12-15 Μαΐου 2014)
http://panagiotisandriopoulos.blogspot.gr/2014/05/blog-post_4723.html

Στις δυτικές κοινωνίες, από τα χρόνια του Διαφωτισμού και εντεύθεν, έγινε εκτενής λόγος για τη θέση της θρησκείας και ιδιαίτερα των εκκλησιών στο δημόσιο βίο. Οι ακρότητες των έντονων παρεμβάσεων της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στο πολιτικό πεδίο, κατά τις οποίες εκδηλώθηκε μια επίμονη απαίτηση συμμετοχής στην κοσμική εξουσία, εμπέδωσαν ένα κοινό αίσθημα ανάγκης περιορισμού της εκκλησιαστικής παρουσίας από τα δημόσια πράγματα. Η θρησκεία θεωρήθηκε πλέον σαν μία εντελώς ιδιωτική υπόθεση, η οποία δεν έχει θέση και λόγο στην κοινωνική ζωή. Σε αυτό συνηγόρησαν και η αποθέωση του ατόμου από την φιλοσοφία, καθώς και η γενικότερη προτεσταντική διδασκαλία.

Νικόλαος Κόιος, Διευθυντής Σύνταξης Πεμπτουσίας, Επίκουρος Καθηγητής ΑΕΑΘ

<https://www.pemptousia.gr/2015/02/ine-i-thriskia-idiotiki-ipothesi/>

...Στις παραδοσιακές κοινωνίες, η δημόσια σφαίρα ήταν διογκωμένη και κάλυπτε ολόκληρη τη ζωή του ανθρώπου. Στη νεώτερη κοινωνία, αναπτύσσεται η ιδιωτική σφαίρα προς την οποία μετακινείται η βαθμιαία και η θρησκεία. Αυτό σημαίνει ότι η θρησκεία γίνεται προσωπική και ιδιωτική υπόθεση και παύει να λειτουργεί υποχρεωτικά και κρατικά... «Ιδιωτική υπόθεση» δεν σημαίνει «ατομική υπόθεση», αλλά ελεύθερη αποδοχή κάποιου πράγματος που δεν επιβάλλεται από το κράτος (ή την κοινότητα). Στο θρησκευτικό πεδίο, ο πολίτης είναι ελεύθερος να θρησκεύει ή να μην θρησκεύει, ή να επιλέγει τη θρησκεία που θέλει. Με αυτήν την έννοια, το ιδιωτικό δεν αντιπαρατίθεται στο συλλογικό, διότι οι ιδιωτικές πρωτοβουλίες μπορούν να πραγματοποιούνται συλλογικά και κατ' επέκταση κοινωνικά. Όταν οι άνθρωποι συναθροίζονται για να λατρεύσουν το Θεό τους λειτουργούν συλλογικά και η θρησκεία έχει πάντα μια κοινωνική διάσταση που μπορεί να εκφραστεί με ποικίλους τρόπους. Εξάλλου, στον ιδιωτικό χώρο ανήκει και η περίφημη κοινωνία πολιτών που μπορεί να δραστηριοποιηθεί προς πάσα κατεύθυνση και με ορατά και επιτυχημένα αποτελέσματα.

Νίκη Παπαγεωργίου, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ

<http://www.ec-patr.org/youth/papageorgiou.htm>

Κάτω από την επίδραση κοσμικών διανοούμενων της πρώιμης φάσης της νεωτερικότητας (λ.χ. ο J. Lock) η θρησκεία θεωρήθηκε πλέον ότι ανήκει αποκλειστικά στον ιδιωτικό χώρο (τον χώρο εκείνο όπου κυριαρχεί η προσωπική επιλογή και τα ατομικά ή συλλογικά πιστεύω), ενώ ο δημόσιος χώρος ταυτιζόταν ακόμη αποκλειστικά με την κρατική εξουσία, όπου εξακολουθούσε σε ορισμένο βαθμό να διακρίνεται από το στοιχείο της επιβολής και του καταναγκασμού. Έπειτα από συνεχείς αμφιταλαντεύσεις, πιασγυρίσματα αλλά και βήματα προόδου η (γαλλική, ειδικά) νεωτερικότητα διαμόρφωσε τελικά έναν δημόσιο χώρο (την περίφημη *laïcité*, την ουδετεροθρησκία) ο οποίος στο βαθμό που εγγράφεται στο πλαίσιο διάκρισης ανάμεσα σε ιδιωτικό και δημόσιο, ώφειλε να παραμένει εξάπαντος ουδέτερος απέναντι σε κάθε μορφή θρησκευτικής παράδοσης. Για την *laïcité*, κατεξοχήν ιερός και άβατος τόπος για κάθε μορφής και προέλευσης θρησκεία θεωρήθηκε το σχολείο, και μάλιστα το δημόσιο σχολείο (κατ' αντιδιαστολή προς το καθολικό ιδιωτικό σχολείο). Η διπλή αυτή διάκριση μεταξύ κρατικής και ιδιωτικής σφαίρας δεν έμελλε ωστόσο να αποτελέσει και το τελικό στάδιο της ... της οργάνωσης του κοινωνικού βίου. Η ραγδαία τεχνολογική εξέλιξη με την κυριαρχία της εικόνας, η ανάδυση της κοινωνίας της πληροφορίας και των πολιτών... θα οδηγήσουν στην ανάγκη προσδιορισμού ενός νέου χώρου που διακρίνεται τόσο από την κρατική σφαίρα όσο και από την ιδιωτική. Παρά τις περιπτώσεις του αντιθέτου επιδιώξεις η *revance* της θρησκείας, η δυναμική επανεμφάνισή της, συχνά μάλιστα με βίαιο τρόπο (πρβλ. Ισλάμ) ιδιαίτερα μάλιστα ... στην Ευρώπη και την Αμερική, ανέδειξε την ανεπάρκεια του διπολικού μοντέλου.... Έτσι θα αρχίσει να διαμορφώνεται πλέον ο δημόσιος χώρος, ως ένας χώρος διακριτός τόσο απέναντι στην κρατική εξουσία... όσο και απέναντι στην ιδιωτική σφαίρα ως ένας χώρος δηλαδή όπου διακρίνεται για την πολυεπίπεδη... ουδετερότητά του και για την δυνατότητα που δίνεται σε κάθε ιδεολογία, θρησκευτική πίστη κλπ. να συμβάλλει ισότιμα με θεωρήσεις οι οποίες προβάλλουν επιμέρους μοντέλα ερμηνείας του

κόσμου, στο βαθμό που κάθε μια από αυτές επιδεικνύει σεβασμό έναντι της ελευθερίας του κάθε διαφορετικού.

Από την ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
Κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΕ ΘΕΜΑ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ" ΘΕΣ)ΝΙΚΗ, 22-23/1/2013

http://imd.gr/site/articles/top/omilies_xeretismoι_mitropolitou/645

...κορυφαίοι εκπρόσωποι της σύγχρονης πολιτικής σκέψης (λ.χ. Χάμπερμας) όχι μόνο δεν απορρίπτουν την παρουσία της θρησκείας στο δημόσιο χώρο αλλά πολύ περισσότερο τη θεωρούν επιβεβλημένη λόγω του φόβου, μήπως η απόσυρση της θρησκείας στην συχνά σκοτεινή ιδιωτική σφαίρα σημάνει ταυτόχρονα κίνδυνο για την κοινωνική συνοχή αλλά και αποκοπή της κοσμικής κοινωνίας από σημαντικές πηγές δημιουργίας νοήματος και ταυτότητας. Το ζητούμενο επομένως σήμερα είναι οι θρησκείες, και ειδικότερα η Εκκλησία μας, να διαμορφώσουν τον αναγκαίο λόγο και την κατάλληλη πρακτική που θα συμβάλει αποφασιστικά στην εδραίωση και προστασία του δημόσιου χώρου, ως του κατεξοχήν τόπου όπου θα μπορεί να κηρυχθεί η ευαγγελική αλήθεια. Στην προκειμένη περίπτωση η γνωστή ευαγγελική φράση «Αποδώτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ» (Ματ. 22,21) υποδηλώνει με τον καλύτερο τρόπο την υποχρέωση που έχουν οι χριστιανοί και η Εκκλησία να περιφρουρήσουν όχι μόνο την παρουσία τους στον δημόσιο χώρο αλλά και τον ίδιο τον χώρο αυτό... Η παρουσία της Εκκλησίας στον δημόσιο χώρο προϋποθέτει τον απολύτο σεβασμό στους όρους λειτουργίας του χώρου αυτού (δηλ. στην ιδεολογική, θρησκευτική και αξιολογική ουδετερότητα και αλληλοσεβασμό), και μόνο τότε αυτή η παρουσία νομιμοποιείται, όταν εξάπαντος ενσαρκώνει το σταυρικό ήθος του Ιησού Χριστού, ως λόγος μαρτυρίας για την Καινή Κτίση αλλά και λόγος διαμαρτυρίας απέναντι σε κάθε μορφής κακό, αδικία, εξουσιασμό, αλλοτρίωση και εξαχρείωση της μοναδικότητας του ανθρώπινου προσώπου.

Από την ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ Κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΕ ΘΕΜΑ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ" ΘΕΣ)ΝΙΚΗ, 22-23/1/2013

http://imd.gr/site/articles/top/omilies_xeretismoι_mitropolitou/645

...η ενανθρώπιση του ίδιου του Υιού του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού αναδεικνύει μια ακόμη θεμελιώδη παράμετρο που καθιστά θεμιτή την παρουσία της χριστιανικής θρησκείας στο δημόσιο χώρο. Ο ίδιος ο Χριστός, ως άνθρωπος δεν απευθύνθηκε στην ιδιωτική σφαίρα της ζωής των ανθρώπων, ούτε σε καμιά περίπτωση αξίωσε να οικειοποιηθεί την συγκαιρινή του κρατική εξουσία για να επιβληθεί, αλλά αντίθετα τόλμησε να μαρτυρήσει δημόσια το μήνυμα του Πατέρα του, να κηρύξει το ευαγγέλιό του, ως μια μεταξύ πολλών σωτηριολογική πρόταση στο πλαίσιο του ελληνορωμαϊκού κόσμου, με τέτοια μάλιστα παρρησία ώστε να υποστεί ο ίδιος την μίση και την καταδίκη της θρησκευτικής εξουσίας με την αρρωγή του κρατικού βραχίονα. Η ίδια η βιοτή του Ιησού Χριστού προβάλλει επομένως, ως το πλέον κατάλληλο παράδειγμα δημόσιας μαρτυρίας της πίστης με

απόλυτο σεβασμό στην διαφορετικότητα και συνύπαρξη των ποικίλων επιμέρους κοσμοθεωρήσεων.

Από την ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ Κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΕ ΘΕΜΑ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ" ΘΕΣ)ΝΙΚΗ, 22-23/1/2013
http://imd.gr/site/articles/top/omilies_xeretismoι_mitropolitou/645

Εκατό χρόνια πριν, οι προοδευτικοί υπέρμαχοι της εκκοσμίκευσης πίστευαν ότι η νεωτερικότητα και ο εκσυγχρονισμός θα οδηγούσαν στην περιθωριοποίηση της θρησκείας. Η πίστη θα αποσυρόταν βαθμιαία από τη δημόσια σφαίρα και θα γινόταν αποκλειστικά ιδιωτική υπόθεση. Στον κόσμο του 21ου αιώνα η πρόβλεψη αυτή έχει διαψευστεί θεαματικά. Η οργανωμένη θρησκεία παραμένει μια ισχυρή δύναμη στα περισσότερα μέρη του κόσμου, σε ορισμένα μάλιστα η πολιτική σημασία της έχει αυξηθεί. Στην Ινδία, το Ισραήλ και τις αραβικές χώρες, αλλά και στις Ηνωμένες Πολιτείες -την παραδειγματική, για πολλούς, νεωτερική κοινωνία-, ο πολιτικός ρόλος της θρησκείας είναι παρεμβατικός και καθοριστικός. Ακόμη και στη δυτική Ευρώπη, μια διογκούμενη ισλαμική μειονότητα θέτει υπό αμφισβήτηση τα υπάρχοντα ασαφή όρια μεταξύ πίστης και πολιτικής. Ο κόσμος του διαδικτύου είναι επίσης ο κόσμος του μαχόμενου ισλάμ, της ισραηλινής φονταμενταλιστικής δεξιάς και του ινδουιστικού εθνικισμού. "Τζιχάντ" και "McWorld" πάνε μαζί.

Θρησκεία και Δημοκρατία, David Marquand-Ronald L. Nettle (Επιμέλεια),
μετάφραση: Φώτης Τερζάκης, Αλεξάνδρεια, 2003

ii. Αθεϊσμός και αντιχριστιανισμός

Αθεϊσμός είναι η άρνηση του θεού ως πρώτης αρχής... είναι το αντίθετο κάθε μορφής θρησκείας ή λατρείας του θεού...

Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τόμος 3, σελ.254

Αθεϊσμός είναι η άρνηση της ύπαρξης του θεού, η θεμελιωμένη σε επιστημονική θεωρία και ηθική συμπεριφορά, πέρα από το τυχαίο φαινόμενο άγνοιας της έννοιας του θείου και της έλλειψης θρησκευτικών βιωμάτων.

Ελληνική Εκπαιδευτική Εγκυκλοπαίδεια, Οι Θρησκείες, τόμος 21, σελ.19

Με την ευρεία έννοια, αθεϊσμός είναι η απουσία πίστης στην ύπαρξη των θεοτήτων. Σε γενικές γραμμές, ο αθεϊσμός είναι η απόρριψη της πίστης ότι υπάρχουν οποιοσδήποτε θεότητες. Με τη στενή έννοια, ο αθεϊσμός είναι η θέση ότι δεν υπάρχουν θεότητες.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Atheism>

Ο Βαρώνος Χόλμπαχ, όρισε τον αθεϊστή ως εξής: «ο άνθρωπος που καταστρέφει τα όνειρα και τις χιμαιρικές υπάρξεις, αυτές που είναι επικίνδυνες για το ανθρώπινο γένος, ώστε να μπορεί έτσι να ξαναγυρίσει στη φύση, την εμπειρία και το λόγο».

Nick Harding, How to Be a Good Atheist, 2008

«Η θρησκεία είναι ο στεναγμός της καταπιεσμένης πλάσης, η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου, καθώς και το πνεύμα απνευματικών συνθηκών... Είναι το όπιο του λαού».

(Καρλ Μαρξ, Από την κριτική της Εγελιανής φιλοσοφίας του Δικαίου, 1844).

.«Ο Θεός είναι νεκρός. Εμείς οι χριστιανοί τον σκοτώσαμε... Τι είναι αγαθό; Αυτό που ανυψώνει στον άνθρωπο τη δίψα της δύναμης και τον κάνει ισχυρό στη θέληση για να αποκτήσει δική του δύναμη. Τι είναι κακό; Αυτό που προέρχεται από την αδυναμία. Γι' αυτό οι αδύνατοι και οι δυστυχημένοι πρέπει να εξαφανίζονται. Αυτό πρέπει να είναι το πρώτο αξίωμα για την αγάπη του ανθρώπου προς τους ομοίους τον. Μονάχα έτσι ανυψώνεται ο άνθρωπος σε υπεράνθρωπο, που έχει προορισμό να εξαφανίσει όλους τους αδύνατους και μάλιστα χωρίς οίκτο και έλεος» .

(Απόσπασμα από τον «Υπεράνθρωπο» του Νίτσε)

«Πάσχισα, Θεέ μου, να σε αρνηθώ
καθώς το πνεύμα μου βυθιζόταν
μέσα στους κόσμους της άρνησης.
Το μεγάλο μηδέν έβλεπα πάντα σαν τέρμα
σε κάθε πορεία μου και την ψυχή μου
κατέθλιβε το άγχος της μάταιης ώρας.
Μα δεν μπορώ, Θεέ μου,
να κλείσω την πόρτα μου
στην αόρατη παρουσία σου.
Γιατί είναι τόσα πολλά
που μου μιλάνε για Σένα,
όλα αυτά που συνθέτουν
την αρμονία του σύμπαντος».

(Γιάννη Καμαρινάκη, «Δρόμοι της γης», 1966)

«Εμείς, είπε αυτός, ουσιαστικά δε φοβόμαστε και τόσο πολύ όλους αυτούς τους σοσιαλιστές-αναρχικούς, τους άθεους και τους επαναστάτες. Τους παρακολουθούμε και ξέρουμε το καθετί γι' αυτούς. Όμως ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχουν και μερικοί, όχι πολλοί, εξαιρετικά ιδιόρρυθμοι άνθρωποι: Αυτοί πιστεύουν σε Θεό, είναι χριστιανοί και ταυτόχρονα είναι και σοσιαλιστές. Αυτούς φοβόμαστε περισσότερο, αυτοί είναι τρομεροί! Ο σοσιαλιστής-χριστιανός είναι φοβερότερος απ' τον σοσιαλιστή-άθεο».

Αδελφοί Καραμάζοβ ,εκδόσεις Γκόβοστη , σελ 130, μτφ Άρη Αλεξάνδρου

“Άκουσε, Θεέ μου! Ακόμα δεν Σού έχω μιλήσει. Όμως τώρα επιθυμώ να Σού πω: Τι κάνεις; Μού είπαν ότι δεν υπάρχουν, και σαν... βλάκας το πίστεψα. Χθες βράδυ, από το βάθος του κρατήρα μιάς οβίδας είδα τον ουρανό Σου. Έτσι είδα ότι μου είχαν πεί ψέματα. Εάν είχα διαθέσει τον απαιτούμενο χρόνο για να κοιτάξω όσα έφτιαξες, θα

είχα διαπιστώσει ότι αυτοί οι άνθρωποι αρνούνται ν' αντικρύσουν την αλήθεια... Είναι παράξενο ότι μου χρειάστηκε να έλθω σ' αυτό τον καταχθόνιο τόπο για να βρω τον καιρό να δω το πρόσωπό Σου. Σ' αγαπώ τρομερά, να τι θέλω να ξέρης. Σε λίγο θα γίνη μια απάισια μάχη. Ποιός ξέρει; Μπορεί να φθάσω στο σπίτι Σου απόψε! Δεν υπήρξαμε σύντροφοι μέχρι τώρα και αναρωτιέμαι, Θεέ μου, αν θα με περιμένης στην πόρτα. Μπα, να που κλαίω! Εγώ να χύνω δάκρυα; Αχ, να Σε είχα γνωρίσει πιο νωρίς!... Εμπρός, πρέπει να φύγω... Είναι παράξενο, από τη στιγμή κατά την οποία Σε συνάντησα δεν φοβάμαι να πεθάνω... Καλή αντάμωσι... Γεια σου!"».

Αρχιμ. Ιωάννου Κωστώφ, Η Προσευχή – Κομποσχοίνοι: Πομπός ασυρμάτου, εκδ. Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός, Αθήνα 2012

Ο Βολταίρος θεωρείται ο πατριάρχης των άθεων. Μια μέρα σ' ένα τραπέζι, θέλησε ν' αστειευτεί, όπως κάμνουν πολλοί έξυπνοι, προκειμένου να δείξουν την ψυχική τους κενότητα.

- Πουλώ την θέση μου στην παράδεισο, είπε, για ένα πεντόφραγκο.

Μερικοί ξεκαρδίστηκαν στα γέλια. Ένας όμως, πιστός χριστιανός δεν χάνει καιρό και σε ύφος σοβαρό δίδει την απάντηση.

- Εδώ, κύριε, πουλάει κανείς κάτι που έχει στην κυριότητά του. αν μπορείτε να μας αποδείξετε ότι κατέχετε κάποια θέση στον παράδεισο, εγώ είμαι πρόθυμος να δώσω όλη μου την περιουσία να την αγοράσω.

Ο Βολταίρος βουβάθηκε!

Δυστυχώς, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που αστειεύονται για τόσο σοβαρά πράγματα, με τόσο ανοίκειο τρόπο...

"Όταν θέλης να ξεκουράζεσαι", Α' τόμος, αρχιμ. Θεοφίλου Ζησοπούλου, εκδ. ΟΧΑ "Λυδία"

Σύμφωνα με το Συμβούλιο Καθολικών Επισκοπικών Συνόδων, το αντιχριστιανικό συναίσθημα (Χριστοφοβία ή Χριστιανοφοβία) περιλαμβάνει διακρίσεις και μισαλλοδοξία εναντίον των χριστιανών.

https://en.wikipedia.org/wiki/Anti-Christian_sentiment

Πρόταση ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με τη χριστιανοφοβία και την προστασία των χριστιανικών λατρευτικών κτηρίων στην Ευρώπη
B8-0229/2016

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο,...

A. λαμβάνοντας υπόψη ότι, το 2015, αυξήθηκαν επικίνδυνα οι πράξεις χριστιανοφοβίας και οι καταστροφές χριστιανικών κτηρίων στην Ευρώπη και στον κόσμο·

B. λαμβάνοντας υπόψη ότι, σύμφωνα με ορισμένες μελέτες που διεξήχθησαν σε 30 ευρωπαϊκές χώρες, έχουν αναφερθεί σχεδόν 600 περιστατικά μη ανεκτικότητας ή διακρίσεων εις βάρος των χριστιανών στην Ευρώπη·

Γ. λαμβάνοντας υπόψη ότι, στη Γαλλία, οι πράξεις βανδαλισμού θρησκευτικών χώρων έχουν πολλαπλασιαστεί, καθώς οι χώροι που υπέστησαν καταστροφές

αυξήθηκαν από 153 το 2008 σε 494 το 2013, ενώ το 84% εξ αυτών ήταν χριστιανικοί χώροι·

1. ενθαρρύνει την Επιτροπή να θέσει σε εφαρμογή όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της για να καταπολεμηθεί η χριστιανοφοβία και η πρόκληση καταστροφών σε χριστιανικά λατρευτικά κτήρια·

2. ενθαρρύνει την Επιτροπή, τα κράτη μέλη και τις τοπικές αρχές να εμβαθύνουν τις συνεργασίες και τα φόρουμ ανταλλαγής για την καταπολέμηση των βεβηλώσεων, μεταξύ των ιδίων, αφενός, και των εκπροσώπων των θρησκειών, των δυνάμεων επιβολής του νόμου και των δικαστικών αρχών, αφετέρου.

<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+MOTION+B8-2016-0229+0+DOC+XML+V0//EL>

«Πλέον ο χριστιανισμός μάχεται για την επιβίωσή του στην ίδια του την κοιτίδα. Πρόκειται για ιστορικές, “γηγενείς” χριστιανικές κοινότητες, πιστές στην αραβική πολιτισμική παράδοση... οι κόπτες και οι μουσουλμάνοι που ασπάζονται τον χριστιανισμό αντιμετωπίζουν σοβαρές παραβιάσεις των πολιτικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους. Πέφτουν συχνά θύματα αυθαίρετων συλλήψεων και επιθέσεων μισαλλοδοξίας... Αναμφισβήτητα όμως το μεγαλύτερο πρόβλημα αντιμετωπίζει η χριστιανική κοινότητα του Ιράκ, μια από τις παλαιότερες στον κόσμο... Ζοφερή είναι η κατάσταση και στο Ιράν...

<http://www.tovima.gr/world/article/?aid=376909#ixzz1AWQYLV8s>

iii. Σχετικοποίηση, εσωτερισμός, φαινόμενα αρχαιολατρίας

Σχετικοκρατία ή σχετικισμός ή ρελαβιτισμός είναι φιλοσοφική θεωρία κατά την οποία οι γνώσεις και οι αξίες έχουν σχετική και όχι απόλυτη σημασία και προσδιορίζονται πάντα υποκειμενικά σε σχέση προς ένα σύστημα αναφοράς.

Πάπυρος Λαρούς Μπριτάννικα, τόμος 56, σελ.215

Επίσης, κατά τον Πρωταγόρα, μέτρο για όλα τα πράγματα είναι ο άνθρωπος, για όσα υπάρχουν ότι υπάρχουν, και για όσα δεν υπάρχουν ότι δεν υπάρχουν· με τον όρο «μέτρο» εννοεί το κριτήριο, με τον όρο «χρήματα» τα πράγματα, ώστε τελικά να υποστηρίζει ότι το κριτήριο για όλα τα πράγματα είναι ο άνθρωπος: για όσα υπάρχουν ότι υπάρχουν, για όσα δεν υπάρχουν ότι δεν υπάρχουν. Κατά συνέπεια δέχεται μόνο ό,τι φαίνεται στον καθένα ατομικά, εισάγοντας έτσι τη σχετικότητα [...]

(Σέξτος ό'Εμπειρικός, Πυρρώνειαι Ύποτυπώσεις, Ι, 216)

...Και είναι σωστό να κάνεις καλό στους φίλους, αταίριαστο όμως να κάνεις κάτι τέτοιο στους εχθρούς· κι άπρεπο να ξεφεύγεις από τους εχθρούς, καλό όμως να ξεφεύγεις από τους αντιπάλους σου αθλητές στο στάδιο [...] Προχωρώ σε πράγματα που τα θεωρούν αταίριαστα πολιτείες ολόκληρες και λαοί: λ.χ. για τους Λακεδαιμονίους είναι σωστό να γυμνάζονται οι κοπέλες και να κυκλοφορούν ξεμπράτσωτες και χωρίς χιτώνα, ενώ για τους Ίωνες αυτό είναι ντροπή. Και το θεωρούν σωστό [στη Σπάρτη] να μη μαθαίνουν τα παιδιά μουσική και γράμματα, ενώ για τους Ίωνες είναι ντροπή να μην τα γνωρίζουν όλ' αυτά [...]

(Ανώνυμος, Δισσοί λόγοι, «Περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ», 7-10, 18-20)

«Εάν η λέξη φιλοσοφία εκληφθεί με την αυστηρή της έννοια ως η έρευνα για γνώση, η παλιά παράδοση ότι αυτός και μόνο αυτός (ο Σωκράτης) εισήγαγε τη φιλοσοφία στην ανθρώπινη ζωή έχει δικαιωθεί. Δηλαδή ο Σωκράτης επιδίωξε να αναγάγει την ηθική και την πολιτική σε αντικείμενο μιας επιστημονικής έρευνας η οποία θα έφερνε στο φως καθολικούς νόμους ή αλήθειες, σε αντίθεση με το σκεπτικισμό και τη σχετικοκρατία, που είχαν αναγάγει τα πάντα σε ζητήματα προσωπικής γνώμης και είχαν αφήσει την ανθρώπινη διάνοια στο έλεος εκείνου που μπορούσε να πείθει με την πιο μελιστάλαχτη γλώσσα. Ακόμη κι ένας Πρωταγόρας δεν θα μπορούσε ν' αποφύγει αυτό το χαρακτηριστικό· ένας Γοργίας ή ένας Πώλος υπερηφανεύονταν κιόλας γι' αυτό.»

[W.K.C. Guthrie, Σωκράτης, Μ.Ι.Ε.Τ.: Αθήνα 1991, σ.149]

"Υπάρχει επίσης μια άλλη φτώχεια, η πνευματική φτώχεια της εποχής που αφορά επίσης σε μεγάλο βαθμό τις χώρες που θεωρούνται οι πιο πλούσιες" πρόσθεσε. "Είναι αυτό που ο προκάτοχός μου, ο αγαπητός και σεβαστός Βενέδικτος Ιστ', αποκαλεί δικτατορία του σχετικισμού η οποία δεν αναγνωρίζει τίποτε ως οριστικό, τοποθετεί το εγώ του καθενός και τις επιθυμίες του ως έσχατο μέτρο και απειλεί τη χαρά ανάμεσα στους ανθρώπους".

Πάπας Φραγκίσκος <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=352516>

Εσωτερισμός

Ο Εσωτερισμός αυτοπαρουσιάζεται σαν μια μυστική γνώση, μη κοινοποιήσιμη στους αμήτους. Αποκτάται με διαδοχικές μυσίες... ξεκινάει με βάσεις παγανιστικές συνδεδεμένες με τις ειδωλολατρικές θρησκείες και εντάσσεται στο ευρύτερο σύστημα του Αποκρυφισμού, με πιο ισχυρή επάνω του την επίδραση του θεοσοφικού κινήματος. Κοινός τόπος όλων των Εσωτεριστικών αμάδων είναι ο θρησκευτικός συγκρητισμός, ο οποίος αρνείται την μοναδική αυθεντία μιας συγκεκριμένης θρησκείας, και καλλιεργεί την πίστη ή ότι όλες οι θρησκείες οδηγούν στην ίδια «Εσώτερη Αλήθεια» ή ότι ο Εσωτερισμός αποτελεί υπέρβαση όλων των θρησκειών. Στη χώρα μας ... εμφανίζεται από το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνας. Κατά την ιστορική του διαδρομή δρα με πλήθος ... αμάδων, όπως ο Τεκτονισμός, η Θεοσοφία, η Ανθρωποσοφία, και με εξευρωπαϊσμένες μορφές των ανατολικών θρησκειών και των πρακτικών τους (Γιόγκα, Διαλογισμός, Ρέϊκι, Ρεφλεξολογία, Τάϊ Τσί, ενεργειακές μορφές τύπου Τσί, πολεμικές τέχνες της Ανατολής κ.λ.π.)... Ο Εσωτερισμός είναι ένα πνευματικό κίνημα ανθρωποκεντρικό. Αρνείται τον Θεό ως Πρόσωπο παντοδύναμο, Δημιουργό και Σωτήρα του κόσμου...) Κυρίαρχο δόγμα του Εσωτερισμού είναι άτι Θεός, ουράνια, επίγεια, όλα στον κόσμο είναι ομοούσια... Βασική τεχνική του Εσωτερισμού είναι ο Διαλογισμός... Σημαντικός δίαυλος για τη διοχέτευση του Εσωτερισμού της «Νέας Εποχής» στή σύγχρονη κοινωνία είναι και ο Νεοπαγανισμός... στον οποίο επιβιώνει δυναμικά ο Πνευματισμός, η ειδωλολατρία και κυρίως ή μαγεία, όπως περιγράφεται στα βιβλία του Ερμητικού Corpus... Ο Εσωτερισμός, επίσης, αποτελεί υπόβαθρο της ψυχαναλυτικής σχολής του Κάρλ Γιούνγκ, ο οποίος, ενώ δεν απορρίπτει ποτέ ριζικά

και απερίφραστα τον Χριστιανισμό, και μάλιστα ενίοτε τον υπερασπίζεται ως ζωτική παράδοση του δυτικού κόσμου έναντι των ποικίλων ανατολικών δοξασιών και παραδόσεων, ουσιαστικά πρόσκειται στον πνευματισμό...

http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/heresies/diask_porismata_ith.html

Μια ... μεγάλη οικογένεια νέων οργανώσεων συνδέεται οργανικά με το υπόγειο, αλλά ορμητικό, ρεύμα του νεώτερου Εσωτερισμού, που αναβίωσε στην Ευρώπη από το 18ο αιώνα και εξής. Στο υπέδαφός του ριζώνουν αντιλήψεις και πρακτικές όπως η μαγεία, η μαντεία, η αστρολογία, ο πνευματισμός, ο αποκρυφισμός και η θεοσοφία, Ο ευρύτατα διαδεδομένος στη σχετική βιβλιογραφία όρος Νέα Εποχή (New Age) χρησιμοποιείται για να στεγάζει όλη την τεράστια γκάμα των σύγχρονων εκδοχών και ερμηνειών της παράδοσης αυτής, που, ως γνωστόν, έχει μακρά προϊστορία στον Ευρωπαϊκό χώρο... τα ισχυρά ρεύματα αναβίωσης του παγανισμού, του μυστικισμού και του αποκρυφισμού που κυλούσαν υπογείως ήδη από τον 19ο ή κι παλαιότερα (κληροδότημα της ερμητικής παράδοσης που εξέθρεψε τον δυτικό εσωτερισμό καθ' όλη τη διάρκεια του μεσαίωνα και της αναγέννησης), βγήκαν τώρα ορμητικά στην επιφάνεια και τροφοδότησαν με πλήθος θρησκευτικών συστατικών το υπό διαμόρφωση θρησκευτικό υπόστρωμα. Ιδρύθηκαν εκατοντάδες Νέα Θρησκευτικά Κινήματα, αναρίθμητα σεμινάρια άρχισαν να λειτουργούν, κέντρα προώθησης των νέων ιδεών εγκαινιάστηκαν, κοινόβια και ashrams έκαναν την εμφάνισή τους ως αποτέλεσμα της έκρηξης αυτής. Μα πάνω απ' όλα αναπτύχθηκε μια νέα θρησκευτική κουλτούρα και ιδεολογία που άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο ο δυτικός άνθρωπος προσεγγίζει την Ιερότητα.

Δημήτρης Μπεκριδάκης, Νέα Θρησκευτικά Κινήματα και νέα πνευματικότητα: προς αλλαγή θρησκευτικού «παραδείγματος»; Εισαγωγικό σχεδιάσμα με αναφορές στην Ελληνική πραγματικότητα http://e-theologia.blogspot.gr/2011/03/blog-post_17.html

Φαινόμενα αρχαιολατρίας

Το φαινόμενο της νεοειδωλολατρίας στη χώρα μας έχει μια ιδιαίζουσα μορφή. Οι Έλληνες νεοπαγανιστές ή δωδεκαθεϊστές ή «εθνικοί» ή «αρχαιολάτρες» όπως αυτοαποκαλούνται, αγωνίζονται να συνδυάσουν εντέχνως τα ποικίλα θρησκευτικά τους μορφώματα, με το αρχαίο - ελληνικό κλέος και πολιτισμό. Φτάνουν στο σημείο να μονοπωλούν και να οικειοποιούνται τον αρχαιοελληνικό πολιτισμό και να επιχειρούν να αποξενώσουν από αυτόν το σύνολο του Ελληνικού λαού, που δεν ασπάζεται τα θρησκευτικά τους «πιστεύω». Ακόμα και την ιδιότητα του Έλληνα θέλουν να αποστερήσουν από τους μη παγανιστές! Σύμφωνα με επίσημες ανακοινώσεις τους «γνήσιοι Έλληνες είναι μόνον όσοι ασπάζονται την πατρώα θρησκεία», δηλαδή την αρχαία ειδωλολατρική θρησκεία!

<http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/commitees/ancient/aidola.html>

...η εν Ελλάδι νέα αρχαιολατρία ούτε παράδοση ούτε πρωτότυπη είναι. Κατ' αρχάς διεκδικεί τη συνέχεια της νεοελληνικής ελληνοκεντρικής παράδοσης (Π.Γιαννόπουλος, Α.Σικελιανός κ.ά.), ενώ παράλληλα αποτελεί την ελληνική εκδοχή

συγχρόνων διεθνών τάσεων, όπως είναι, για παράδειγμα, η διεθνής νεοπαγανιστική κίνηση «επιστροφής» στις παλαιές εθνικές θρησκευτικές παραδόσεις (των Κελτών, των βορειοευρωπαϊκών λαών, των Ινδιάνων κλπ)...

Βασίλης Ξυδιάς, Οι «Έλληνες» ξανάρχονται στο Περιοδικό «Σύναξη», τ. 69, Ιαν.-Μάρτ. 1999, σ. 5-22

Οι Δρυίδες του 21ου αιώνα τίμησαν το θερινό ηλιοστάσιο
Πάνω από 25 χιλιάδες άνθρωποι επισκέφτηκαν τις προϊστορικές πέτρινες στήλες της Βρετανίας για να τιμήσουν το θερινό ηλιοστάσιο... Οι δρυίδες, που αποτελούν ένα παγανιστικό θρησκευτικό τάγμα που έλκει τις ρίζες του από την Κελτική Βρετανία, πιστεύουν ότι το Στόουνχετζ είναι το επίκεντρο του πνευματισμού εδώ και 2.000 χρόνια...

<http://www.antenna.gr/news/World/article/412008/oi-dryides-toy-21oy-aiona-timisan-to-therino-iliostasio>

Η παλινόρθωση του Θορ, του Οντίν και της Φρέγια
Χίλια χρόνια μετά τον εκχριστιανισμό της Σκανδιναβίας ο νεοπαγανισμός ανθεί
Ισλανδοί νεοπαγανιστές θα μπορούν σύντομα να λατρεύουν δημοσίως τον αρχαίο θεό Θορ, τον θεό Οντιν και τη θεά Φρέγια, στον πρώτο σύγχρονο ναό που θα είναι αφιερωμένος στο Πάνθεον των Βίκινγκς. Μια μοντέρνα εκδοχή της ειδωλολατρίας έχει κερδίσει δημοτικότητα σε αυτή τη μικρή νησιωτική χώρα του Βορρά, 1.000 χρόνια μετά τον εκχριστιανισμό της Σκανδιναβίας.

<http://www.tovima.gr/world/article/?aid=676935>

iv. Αντισημιτισμός και ισλαμοφοβία

...ο πρώτος αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Φρανς Τίμερμανς, δήλωσε τα εξής: «Η ευρωπαϊκή κοινωνία διέρχεται μια περίοδο αναστάτωσης και κρίσης που θέτει σε κίνδυνο τις ίδιες τις αξίες πάνω στις οποίες έχει θεμελιωθεί η Ένωσή μας. Τα αποτρόπαια γεγονότα στο Παρίσι και την Κοπεγχάγη στις αρχές της φετινής χρονιάς κατέστησαν σαφή την ανάγκη για επείγουσα δράση. Σε τέτοιους καιρούς κρίσης, τίθεται σε δοκιμασία η ικανότητα της κοινωνίας μας για ανεκτικότητα και κοινωνική ένταξη. Ο αντισημιτισμός και η ισλαμοφοβία, μολονότι διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό από άποψη ιστορίας, προέλευσης και αντικτύπου, αποτελούν και τα δύο εκδηλώσεις αυτού του φαινομένου. Η συλλογική μας ευθύνη να συμβιώνουμε με ανεκτικότητα και σεβασμό είναι ιδιαίτερα σημαντική σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία έχουμε ηθική υποχρέωση να προσφέρουμε καταφύγιο σε ανθρώπους διαφορετικών θρησκειών και πολιτισμών, που φτάνουν στις ακτές μας. Η διαφορετικότητα δεν πρέπει ποτέ να θεωρείται απειλή. Ευθύνη όλων μας είναι να δημιουργήσουμε και να καλλιεργήσουμε μια κοινωνία χωρίς αποκλεισμούς.»

http://europa.eu/rapid/press-release_IP-15-5737_el.htm

Αντισλαμισμός: ο νέος αντισημιτισμός;

Βίαιες επιθέσεις κατά μουσουλμάνων, υβριστικά συνθήματα σε τοίχους και προκλητικές πράξεις ενάντιον τζαμιών. Τα αντισλαμικά κρούσματα αυξάνονται στη Γερμανία προκαλώντας ανησυχία... Ο Έλμαρ Μπρέλερ, ψυχολόγος-ερευνητής στο

Πανεπιστήμιο της Λειψίας, εκτιμά επίσης ότι ο αντιισλαμισμός βρίσκεται σε άνοδο στη Γερμανία έχοντας προκαταβάλει αρνητικά μεγάλα τμήματα της γερμανικής κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένης και της μεσαίας τάξης. Ωστόσο για τον ίδιο, ο αντιισλαμισμός «δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ο νέος αντισημιτισμός, μιας και κάτι τέτοιο φαίνεται πολύ μακρινό».

<http://www.dw.com/el/%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%B9%CF%83%CE%BB%CE%B1%CE%BC%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82-%CE%BF-%CE%BD%CE%AD%CE%BF%CF%82-%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%B7%CE%BC%CE%B9%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82/a-17822513>

Η ισλαμοφοβία προελαύνει

Πώς η επίθεση στο Charlie Hebdo αναζωογόνησε το κίνημα Pegida στην Γερμανία ...Ένας από τους λόγους που η ισλαμοφοβία μπορεί να παρουσιάσει τέτοια έλξη είναι ότι δεν είναι ταμπού, σε αντίθεση με τον αντισημιτισμό ο οποίος έχει πολλά κοινά με την ισλαμοφοβία. Μόλις μια μέρα μετά την επίθεση στο Παρίσι, η μεγαλύτερη συντηρητική εφημερίδα της Γερμανίας, Die Welt, δημοσίευσε ένα ολοσέλιδο δοκίμιο του Ayaan Hirsi Ali, ενός γεννημένου στην Σομαλία πρώην Ολλανδού πολιτικού και δεινού επικριτή του Ισλάμ, ο οποίος υποστήριξε ότι το Ισλάμ είναι εγγενώς βίαιο....

<http://www.foreignaffairs.gr/articles/70145/paul-hockenos/i-islamofobia-proelaynei?page=show>

«Η Θεία Κωμωδία είναι ένα έργο ομοφοβικό, αντισημιτικό και ισλαμοφοβικό» ...Η οργάνωση "Gherush92", που αναπτύσσει προγράμματα εκπαίδευσης στο πεδίο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της καταπολέμησης των φυλετικών ή άλλων διακρίσεων ζητά να αφαιρεθεί η «Θεία Κωμωδία», ένα από τα πλέον εμβληματικά έργα της παγκόσμιας γραμματείας, μια πρόταση που όπως ήταν αναμενόμενο προκάλεσε πολλές αντιδράσεις στην Ιταλία, όπου η «Θεία Κωμωδία» αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της σχολικής ύλης. Η οργάνωση, ωστόσο, επιμένει ότι το έργο του Δάντη βρίθκει αντισημιτικών, ισλαμοφοβικών και ομοφοβικών στοιχείων...

<http://www.iefimerida.gr/news/41062/%C2%AB%CE%B7-%CE%B8%CE%B5%CE%AF%CE%B1-%CE%BA%CF%89%CE%BC%CF%89%CE%B4%CE%AF%CE%B1-%CE%B5%CE%AF%CE%BD%CE%B1%CE%B9-%CE%AD%CE%BD%CE%B1-%CE%AD%CF%81%CE%B3%CE%BF-%CE%BF%CE%BC%CE%BF%CF%86%CE%BF%CE%B2%CE%B9%CE%BA%CF%8C-%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%B7%CE%BC%CE%B9%CF%84%CE%B9%CE%BA%CF%8C-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B9%CF%83%CE%BB%CE%B1%CE%BC%CE%BF%CF%86%CE%BF%CE%B2%CE%B9%CE%BA%CF%8C%2%BB>

iv. Θρησκευτικός φονταμενταλισμός

Με τον όρο φονταμενταλισμός (θεμελιωτισμός) εκφράζονται οι τάσεις εμμονής ή επιστροφής σε άκρως συντηρητικά θρησκευτικά βιώματα του παρελθόντος, τα οποία λειτουργούν ως μέσο αντίστασης σε κάθε ενδεχόμενη αλλαγή ή θρησκευτική

μεταρρύθμιση. Ο όρος αυτός, χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά την περίοδο μεταξύ των τελών του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ού από τους υποστηρικτές του, με σκοπό να περιγράψει ένα συγκεκριμένο ρεύμα θρησκευτικών απόψεων στο πλαίσιο της σύγκρουσης που είχε ξεσπάσει στις τάξεις της αμερικανικής προτεσταντικής κοινότητας μεταξύ φονταμενταλιστών και νεωτεριστών.

Βασικά χαρακτηριστικά του φονταμενταλισμού είναι η επιστροφή και η τυπολατρική εμμονή στην παράδοση, η δυναμική απαίτηση για κάθαρση και αποκατάσταση καθώς και η πεποίθηση ότι αποτελεί ένα είδος κριτή, χαρακτηριστικά τα οποία οδηγούν τους υποστηρικτές του φονταμενταλισμού στην υιοθέτηση, αρκετά συχνά, βίαιων αντιδράσεων και συμπεριφορών. Διαθέτει κοινωνικά χαρακτηριστικά και αφορά κυρίως τον Χριστιανισμό (από όπου και προέρχεται ως όρος), το Ισλάμ και τον Ιουδαϊσμό

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A6%CE%BF%CE%BD%CF%84%CE%B1%CE%BC%CE%B5%CE%BD%CF%84%CE%B1%CE%BB%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82>

Ο φανατισμός ως διαστροφικό ψυχικό φαινόμενο, απειλεί την ψυχή του καθενός... Ριζώνει στο άγχος και στην αλαζονεία. Ο φανατικός έχει συχνά την ψύχωση της συνωμοσίας! Μάλιστα, μια μορφή απελπισμένης αλαζονείας μπορεί να οδηγήσει τον καθένα να πεισθεί ότι είναι ο μόνος που μένει στην αλήθεια, μιαν αλήθεια την οποία απολυτοποιεί, και την οποία κατέχει. Οποιοσδήποτε δεν συμφωνεί μαζί του είναι όργανο δαιμονικών δυνάμεων. Ο φανατικός είναι συχνά ένα ον αβέβαιο, ανήσυχο, αποδιοργανωμένο που ισορροπεί χάρη σε μια αιμομικτική προσκόλληση στη αλήθεια του.... Ορισμένες λέξεις που αγνοεί την πραγματική τους αξία τον κάνουν μανιακό

Olivier Clement, Η αλήθεια ελευθερώσει υμάς, εκδ. Ακρίτας, σελ. 248

... Ο «φονταμενταλισμός» σχετίζεται με έναν τύπο θρησκευτικότητας ιδιαίτερα πολιτικοποιημένο, χαρακτηρίζεται από μισαλλοδοξία και επιθετικότητα σε όσους δεν συμμερίζονται τα πιστεύω του και είναι έτοιμος να επιβάλει την θέλησή του δια της ισχύος, ενώ είναι κυρίως στραμμένος στο παρελθόν και αντιμετωπίζει με εχθρότητα κάθε νεωτερισμό. Είναι εμφανές ότι από την δεκαετία του 1970 και μετά διαπέρασε και τις τρεις κοσμοϊστορικές θρησκείες. Ο χριστιανικός φονταμενταλισμός, για παράδειγμα, συνδέθηκε με την Νέα Δεξιά, πολέμησε φαινόμενα «ηθικής» κατάπτωσης και υιοθέτησε ρατσιστικούς και σεξιστικούς τρόπους δράσης... Είναι εμφανές λοιπόν ότι ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός δεν είναι ένα ειδικά ισλαμικό ή αραβικό φαινόμενο αλλά μια ευρύτερη τάση να αρθρωθούν εκ νέου σήμερα προβλήματα εθνικά, πολιτισμικά και κοινωνικά. ...Ο φονταμενταλισμός είναι ένας καθυστερημένος εθνικισμός: η μονοθεϊστική πίστη επανεπιστρατεύεται ως ρητορικό όπλο ... και είναι ελάχιστα θρησκεία με την παραδοσιακή έννοια του όρου...

Φώτης Τερζάκης, Ανορθολογισμός, φονταμενταλισμός και θρησκευτική αναβίωση. Τα χρώματα της σκακιάρας, 2013

Ο φονταμενταλισμός είναι γνήσιο παιδί του ολοκληρωτισμού και νόθο τέκνο του ατομικισμού. Κάθε μορφή βίας στο όνομα της αλήθειας (θρησκευτικής, εθνικής, ιδεολογικής) επονομάζεται φονταμενταλισμός και αποτελεί συνώνυμο του

φανατισμού είτε εκδηλώνεται ως μαζική δολοφονία όπως στο πρόσφατο αποτρόπαιο συμβάν της Νορβηγίας είτε ως «ιερός πόλεμος» της ισλαμικής τρομοκρατίας, των χριστιανικών σταυροφοριών και του επονεϊδιστου αντισημιτισμού.

Μπέγγζος Μάριος, Ο φονταμενταλισμός του ατομικισμού,
<http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=413429>

«Ο φανατισμός, ως ιερότητα που έχει εκτραπεί, είναι το σύμπτωμα ενός κόσμου στον οποίο δεν υπάρχει ο Άλλος, στον οποίο όλοι οφείλουν να υποταγούν στην ίδια θεωρία, στην ίδια κατήχηση. Για τον φανατικό το να υιοθετήσει την τακτική της επιχειρηματολογίας θα σήμαινε ήδη ότι αναγνωρίζει τον πλουραλιστικό χαρακτήρα των κανόνων και επομένως την εγκυρότητα διαφορετικών απόψεων. Η κατοχή της απόλυτης αλήθειας νομιμοποιεί τη δολοφονία και τα λουτρά αίματος... Ο φανατισμός μας αφοπλίζει δύο φορές: με το φόβο και με τη μετάδοση της οργής του... Η απόρριψη του βίαιου σκοταδισμού είναι μια διαρκής νίκη πάνω στους ίδιους τους εαυτούς μας, πάνω στη δειλία μας καθώς και πάνω στη δυνητική αγριότητά μας. Οι φανατικοί μάς στήνουν μια διπλή θανάσιμη παγίδα: να υποκύψουμε ή να γίνουμε όμοιοι με εκείνους. «Όταν πολεμάς ένα τέρας, πρόσεχε να μη γίνεις και συ ο ίδιος τέρας» (Νίτσε).». Θανάσης Γιαλκέτσης, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 06/07/2008

<http://spoudasterion.pblogs.gr/tags/paskal-mprikner-gr.html>

«Θεωρώ τον θρησκευτικό φανατισμό ως παρέκκλιση του γνήσιου θρησκευτικού βιώματος. Ο φανατισμός αυτός, που συχνά εξελίσσεται σε μισαλλοδοξία, αναπτύσσεται είτε από σπέρματα θρησκευτικού τύπου είτε από μη θρησκευτικές ρίζες, όπως από παράγοντες πολιτικούς, εθνικιστικούς, που ζητούν να χρησιμοποιήσουν τη θρησκεία για άλλες επιδιώξεις...»

Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος

«Ενθαρρύνουμε όλες τις πλευρές ανεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις να συνεχίσουν να εργάζονται για την καταλλαγή και τη δίκαιη αναγνώριση των δικαιωμάτων των λαών. Είμαστε πεπεισμένοι ότι δεν είναι τα όπλα αλλά ο διάλογος, η συγχώρηση και η καταλλαγή, τα μόνα δυνατά μέσα για την επίτευξη της ειρήνης»

κοινή δήλωση Πάπα Φραγκίσκου και Οικουμενικού
Πατριάρχη Βαρθολομαίου στα Ιεροσόλυμα

Καταδικάζει ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος κάθε εκδήλωση βίας στο όνομα της οποιασδήποτε θρησκείας.

Στο απαράγραπτο δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης της θρησκευτικότητας αναφέρθηκε ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος ...«Αποτελεί αυτονόητο και απαράγραπτο δικαίωμα κάθε ανθρώπου να απευθύνεται ελεύθερα στο Θεό του. Να Τον τιμά και να Τον λατρεύει σε χώρους που Του πρόκεινται, χωρίς προσκόμματα», υπογράμμισε ο Αρχιεπίσκοπος. Πρόσθεσε ότι «το ευρύτερο δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας είναι δικαίωμα θεμελιώδες σε κάθε ευνομούμενη και δημοκρατική Πολιτεία, όπως η ελληνική, και πρέπει να χαίρει

πάντα αναγνώρισης και απόλυτου σεβασμού, όπως άλλωστε και το Σύνταγμά μας σαφώς επιτάσσει». «Ομως», συνέχισε ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος, «κάθε εκδήλωση βίας στο όνομα της οποιασδήποτε θρησκείας, απ' όπου κι αν προέρχεται, είναι απόλυτα καταδικαστέα, γιατί πρωτίστως προσβάλλει βαθύτατα τον ίδιο τον πυρήνα της θρησκείας. Και μετατρέπει πιστούς ανθρώπους σε αθύρματα πάσης φύσεως φονταμενταλιστών και καιροσκόπων, που ουδόλως σέβονται την ελευθερία του προσώπου. Η ειρηνική συνύπαρξη ανθρώπων με διαφορετικά πιστεύω, στο πλαίσιο πάντα των νόμων της Πολιτείας, αποτελεί άλλωστε βασική προϋπόθεση της κοινωνικής συνοχής και εκφράζει απόλυτα τη μακραίωνη πολιτιστική και πνευματική μας παράδοση», πρόσθεσε.

<http://www.tovima.gr/relatedarticles/article/?aid=270252>